

Arrest

nr. 245 343 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 24 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 augustus 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .17 november 2020

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart in 2017 naar België te zijn gekomen per vliegtuig met een Roemeense identiteitskaart geldig tot 26 juli 2024 en na het uitzitten van haar straf terug te willen keren naar Roemenië.

Naar aanleiding van het strafonderzoek, naar bendevoorming, diefstal met braak en valse sleutels, dat leidde tot de veroordeling tot 40 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank te Hasselt bij

vonnis van 23 november 2018, in haar hoofde bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 9 april 2019, werd vastgesteld dat zij ook gekend is voor strafbare feiten te zijn veroordeeld in Finland, Italië, Roemenië, Duitsland, Noorwegen, Spanje en Denemarken.

Op 6 augustus 2020 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer: P, C, geboren te Tirgu Jiu, op 28.07.1979 onderdaan van Roemenië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1,2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 03.04.2019 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoering) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 31.01.2018 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het feit dat betrokkene het voorwerp uitmaakte van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.07.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2017 in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de formele, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993)

en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43, §1, 2° en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de bevestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de "Vreemdelingenwet").

Art. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

Dit artikel stelt zeer duidelijk dat een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten mogelijk is wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In casu lijkt het echter onwaarschijnlijk dat verzoeker deze openbare orde of nationale veiligheid onmiddellijk zou kunnen schaden, gezien hij een gevangenisstraf uitzit en momenteel zich niet in de maatschappij bevindt. Verzoeker is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, maar gelet op het feit dat hij aan de slag wilt gaan als vrachtwagenchauffeur, kan duidelijk gesteld worden dat verzoeker beseft dat hij op een eerlijke manier zijn brood dient te verdienen en niet via diefstal en inbraak in zijn noden hoeft te voorzien.

Vervolgens wordt de motivering voor de ernstige bedreiging voor de openbare orde gevonden in de correctionele veroordeling van verzoeker.

Dat deze motivering echter algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval: men spreekt van laakbaar gedrag, uiting van een asociale en valse persoonlijkheid, geen respect voor eigendom en andere personen, geen respect voor de regels geldend in een rechtsstaat, gevoel van onveiligheid bij de burger.

Al de genoemde aspecten kunnen gelden voor elk misdrijf terwijl niet het plegen van elk misdrijf zou leiden tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Om die reden is de motivering niet afdoende en werd de beslissing op onzorgvuldige wijze genomen. Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een

proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De "fair balance" -toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de aard van de feiten. Het gaat in casu niet om een gewelddelict of een terrorismemisdrijf.

Het gaat om diefstal waarbij verzoeker personen van hun eigendommen heeft beroofd.

Het Hof van Beroep te Antwerpen heeft geoordeeld hem te moeten straffen met een gevangenisstraf van 40 maanden of 3 jaar en 4 maanden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder toekenning van een termijn is niet proportioneel, o.m. gelet op het doel dat de Belgische Staat wil bereiken, m.n. recidive vermijden.

Verzoeker zit zijn straf uit en doet ook betalingen aan de burgerlijke partijen ter vergoeding van hun schade.

Op deze manier doet hij aan boetedoening en neemt hij zijn verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten doch dient hij geen tweede maal bestraft te worden met door een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder toekenning van een termijn, waar het de facto op neerkomt.

Verzoeker heeft aangegeven dat hij wil overgebracht worden naar Roemenië en dat hij bij voorwaardelijke invrijheidsstelling aan de slag wil gaan als vrachtwagenchauffeur. Wanneer verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten m.o.o. een tussenstaatse overbrenging krijgt, zal hij in zijn mogelijkheden beperkt worden om als vrachtwagenchauffeur te kunnen werken.

Verzoeker is in mei 2021 reeds einde straf; dan zou hij zijn 40 maanden in de gevangenis hebben doorgebracht.

Om al deze redenen is het thans niet proportioneel om nu dit bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder toekenning van een termijn op te leggen.

Dat er dus niet meer gesproken kan worden van een maatschappelijke impact gezien verzoeker de verantwoordelijkheid voor zijn daden reeds opnam.

Art. 43 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Voor de uiteenzetting van dit artikel wordt verwezen naar de voorgaande passage onder artikel 7 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing."

Verzoeker, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, is een burger van de Unie. Uit artikel 44 ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een EU-onderdaan, zoals verzoeker, de termijn moet vermelden binnen dewelke hij het grondgebied moet verlaten en dat deze termijn niet korter mag zijn dan een maand behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen.

De beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten uitgeleverd door verwerende partij, vermeldt echter niet zulke termijn van minstens een maand. Verwerende partij geeft enkel aan dat er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan. Deze beslissing is mogelijk, maar enkel in "naar behoren aangetoonde dringende gevallen". Motivering door verwerende partij voor het gebrek aan deze

termijn ontbreekt. Dit is in strijd met de hiervoor vermelde artikelen, en een derde grond tot vernietiging van het bevel.

Dat op voorgaande punten de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van conculant en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat de Raad in een gelijkaardig geval (RvS 11 oktober 2018, nr. 210 788) ook reeds heeft besloten dat artikel 44ter van de Vreemdelingenwet een termijn van een maand voorziet en dat, in het geval dat deze termijn niet wordt gegeven, een motivering vereist is. Deze termijn is namelijk volgens de Raad een wezenlijk onderdeel van het bevel om het grondgebied te verlaten en kan dus niet licht opgenomen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing op dit punt geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43 § 1, 2° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de redenering van verwerende partij voor het toepassen van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet onvoldoende rekening houdt met het specifieke geval van verzoeker.

Dat de redenering van verwerende partij voor het toepassen van artikel 43 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet onvoldoende rekening houdt met het specifieke geval van verzoeker.

Dat verwerende partij het gebrek aan termijn voor dit bevel onvoldoende heeft gemotiveerd en niet heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Vordering tot schorsing

Dat verzoeker bij toepassing van art. 39/82 van de Vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten uitmaakt terwijl verzoeker een aanzienlijke tijd in België heeft verbleven.

Dat de bestreden beslissing daarnaast ook een terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering inhoudt.

Dat op dat punt eenieder op gelijke voet dient behandeld te worden en dat zodoende ook verzoeker het recht heeft om de uitkomst van zijn lopende procedures af te wachten.

Dat indien verzoeker werkelijk het grondgebied zouden dienen te verlaten de bestreden beslissing indruist tegen de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, doch dat zij van oordeel is dat deze motieven niet afdoende zijn.

De verzoekende partij stelt dat artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen wanneer hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Volgens de verzoekende partij is dit in casu niet het geval daar zij op dit ogenblik een gevangenisstraf uitzit en zij zich dus momenteel niet in de maatschappij bevindt. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Deze bepaling voorziet niet dat de verzoekende partij nu, dus op dit moment, de openbare orde of de nationale veiligheid schaadt, maar vraagt wel om een beoordeling naar de toekomst toe. Het is niet omdat de verzoekende partij nu vastzit dat zij bij haar vrijlating geen gevaar kan betekenen, dat zij daarom niet naar de toekomst toe de openbare orde of de nationale veiligheid zou kunnen schaden.

Waar zij stelt dat zij als vrachtwagenchauffeur aan de slag wil en op een eerlijke manier haar brood wil verdienen, kan de Raad enkel maar opmerken dat dit om niet gestaafde beweringen gaat. Zij toont op geen enkele wijze aan dat zij reeds stappen heeft ondernomen om haar “wens” te verwezenlijken.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de motivering voor een ernstige bedreiging gevonden wordt in haar correctionele veroordeling, maar dat deze motivering algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval. Ze stelt dat alle genomen aspecten kunnen gelden voor elk misdrijf.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aantoonde voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij verwijst specifiek naar het feit dat zij zich heeft schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor zij werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden, het feit dat haar gedrag zonder meer laakbaar geweest is en uiting heeft gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. De verwerende partij specificeert dat het net deze misdrijven zijn die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen en dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde aantoonde. De verwerende partij wijst nog op de ernst van de feiten. Hoewel de verzoekende partij van oordeel is dat deze elementen voor alle misdrijven opgaan, maakt zij deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Het is ook duidelijk dat deze elementen die de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing, zoals het hebben van een asociale en valse persoonlijkheid, geen enkele vorm van respect tonen voor de eigendom van anderen, en het winstgevend karakter van het misdrijf, vanzelfsprekend geen eigenschappen zijn die zomaar voor alle misdrijven opgaan. De Raad merkt bovendien op dat uit het administratief dossier blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt Sectie correctioneel in haar vonnis van 23 november 2018 oordeelde dat de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld ernstig zijn, en blijken geven van hebzucht en een totaal gebrek aan respect voor andermans goederen, en ze getuigen van een gebrek aan norm- en verantwoordelijkheidsbesef. De rechtbank overweegt verder dat haar handelen een maatschappelijke weerslag heeft en de openbare rust wordt verstoord en het veiligheidsgevoel wordt aangetast. Zij stelt dat de verzoekende partij zich gewetenloos heeft laten leiden door een drang naar onwettig geldgewin. Het Hof van Beroep van Antwerpen overwoog in zijn arrest van 3 april 2019 dat bij de straftoemeting rekening gehouden wordt met onder meer de vaststelling dat de verzoekende partij in Finland, Italië, Roemenië, Duitsland, Noorwegen, Spanje en Denemarken gekend is voor diverse strafbare feiten, met de ernst van de feiten die getuigen van hebzucht, een gebrekkig normbesef en een totaal gebrek aan respect voor andermans goederen, en het aantal feiten en de daardoor veroorzaakte schade bij de slachtoffers. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd genomen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging doet en op geen enkele wijze rekening houdt met de aard van de feiten. Ze betoogt dat het in casu niet gaat om een gewelddelict of een terrorismemisdrijf, maar enkel om een diefstal waarbij zij personen van hun eigendom heeft beroofd.

De verwerende partij heeft gemotiveerd dat de feiten waaraan de verzoekende partij schuldig werd bevonden een ernstige maatschappelijke impact hebben, dat de verzoekende partij geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. De verwerende partij specificeert verder dat het net deze misdrijven zijn die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Hieruit blijkt wel degelijk een proportionaliteitstoetsing. Verder haalt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat de verwerende partij volgens haar mee in overweging had moeten nemen voor wat betreft deze proportionaliteitstoets.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, is de verwerende partij niet enkel beperkt tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten in de gevallen dat er sprake zou zijn van een gewelddelict of een terrorismemisdrijf.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar straf uitzit en dat zij ook betalingen aan de burgerlijke partijen doet ter vergoeding van de schade, merkt de Raad vooreerst op dat zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt uit welke elementen zou blijken dat zij de slachtoffers schadevergoeding zou betalen. Anders dan wat zij poogt voor te houden is het opleggen van een bevel geen straf.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in feite en in rechte waarom hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend, namelijk dat er een tussen staatse overbrenging zonder instemming zal plaatsvinden en "gezien voorgaande", waarmee verwezen wordt naar het gedrag van de verzoekende partij dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarna dit gedrag en de ernst ervan verduidelijkt wordt. Het gegeven dat het woord 'dringend' niet voorkomt in de motivering van de bestreden beslissing, doet niets af aan het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk de redenen worden uiteengezet waarom aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet voldoende zou zijn gemotiveerd.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU